

הטנקומניה פשטה את הרגל וגרמה לאסון - אך הטנק עדיין מולך בשדה הקרב. כשהוא חלק מצוות קרב מגוון

המתלך טנק

כל הניסיון האוניברסלי כולו לעומת קרב בודד וקטן אחד; וכך עמד וביטל את הראשון מפני השני ועוד השתבחה במעשה.

עליידי שהעבירה את העיקר מן העוצבה אל הטנק, דירדרה, מנטאליות הגיראדי" גם את הטנק וסיקה לרמת הטנקים. כיוון שהטנק הוא כלי-כוח ולבדו — הרי כל הפרובלמטיקה של אמנות-המלחמה הור פכת פשוטה בתכלית: דאג לרכז בנקודה הנבחרת עדר קטן או גדול של טנקים, השעט אותם במהירות מירבית היישר קדימה — והניצחון מובטח.

הדירדרות זו מודגמת היטב על-ידי ההבדל שבין אופן תיכנונו וביצועו של טל את השלב האוגדתי הראשון בקרב רפוח (עד כיבוש צומת רפוח) ובין "פית" רון" הבקעת הגיראדי. בשני המיקרים עמד הצורך להתיי גבר על מערך מבוזר, מוגן על-ידי מוקשים ומחופה באר-טילריה, כדי להגיע ליעד שמאחוריו. טל התאמץ מאד להי פש אנפים חשופים, להדור דרכם לעורף המערך ללא התנגדות, תוך הימנעות מכוונת מפרציה חזיתית בכיוון ובמקום הצפויים. לצורך זה תיכנן וביצע עיקוף עמוק מכיוון לאיצפוי (דרך האניונס) וכך הבטיח שיגורתי החדירה תימצא מעבר לטווח הארטילריה, וגם השיג הפי תעה.

פורצי הגיראדי הסכו מעצמם כל טורח ו"סיבוכים" ממין זה. ללא כל הכנה, ריכוך או הסחה של האוייב, תקפו

הימים הפכה נכמיצאן-כרזו של אנשו חירי השיריון. אחרי יוני 1967, נעשתה "אמת" זו תורת-הימים של צה"ל כולו.

אולם, לא בששת-הימים, ובוודאי לא ב"קדש", הוכח כי יש בטנק כל מה שנתן צה"ל בו. ניתוח מיקצועי אובייקטיבי

מאת

בנימין עמידרור

טיבי מראה בנקל, כי גם בשתי מלחמות אלו נחשפו והוכחו, נעלה מכל ספק, מיגבלותיו של הטנק. אבל ניתוחים כאלה זרים לחלוטין לצה"ל, ומעולם לא נעשו בו ולא השפיעו עליו.

לכן הפך קרב חטיבה 7 בגיראדי, בששת הימים, מופת חיובי ונרילרגליים, תחת שילמד לקרב גרוש ושוגה ויש פיע כדוגמה שלילית שלא ייעשה שנית כמותה. השפעת לחימת חטיבה 7 בגיראדי היתה כה מרענת, עד שטישטשה ולמעשה קברה תחתיה, ביעילות רבה, את הלקחים החיוביים והמועילים שניתן היה ללמוד מן הקרב האוגדתי של אוגדת טל, בין רפוח לאל-עריש; ובר וודאי מן הקרב הקלאסי של שרון באבו-עגילה, אשר כמותו לא היה בצה"ל, לפניו או אחריו.

חומרת ההטא שבהיגררות אחריו קרב הגיראדי מתבטאת בכך, ש"מנטאליות הגיראדי" מעבירה את נקודת-הכובד מן העוצבה היי משרוינת (שהיא רביחולית, והטנק הינו רק אחד המרכיבים החיוניים בה ובלחימתה — אם גם העיקרי) אל הטנק לבדו, אשר אין מה שיעמוד בפניו ולכן בכוחו לנצח כל אוייב, ככל מוצב.

יחסי-הכוחות ושאר הנסיבות הטאקטיות הפכו כך הסרות-השיבות: אם מול עצם הופעת הטנק קודסת כל התנגדות, יתמוטטו אלף כשם שמתמוטטים עשרה; ויפוצו היושבים בתוך עמדות מוגנות ומכונות, עם נשק נגדי טנקי, בדיוק כמו אותם שהטנק תופס אותם בשטח פתוח, ללא מחסה.

לפי מוקבלות ה"ספר", היה על כוח הטנקי קיב, אשר השתתף בהפתעות על הגיראדי, להישמד כולו, בלא שישגי דבר, ובלא שייגרמו למגן טורח רב או אכידות של ממש. אך הטנקי קים עבתי והמצרים המוטטמו — ומהו לצה"ל?

הטנק הוא "מערכת הנשק" אשר, יותר מכל "מערכת" בודדת אחרת, הנחילה לצה"ל את ניצחונו הצבאי במלחמה האחרונה.

לא זו בלבד שבאוקטובר 1973 הטנק לא "הכויב", אלא שבשום מלחמה קודמת לא הופקה ממנו יכולת רבה ומגוונת כל-כך. יתר-על-כן, לפחות בעתיד הקרוב, ימשיך הטנק להיות מגלמה המובהק ביותר של הניידות הטקטית; וממילא ישמש גם גרעינה ועיקרה של העוצבה היבשתית הניידת (המושגת על רכבי-קרב-משורייני — רק"מ — לסוגיה, ובמובן זה נכון לכנותה "משוריינת").

ככזה, ימשיך הטנק ויהיה, גם בשנים הקרובות, אמצעי הלחימה העיקרי של כוחות-היבשה שלנו — והסרתו ממעמדו זה תהיה שגיאה נוראה, הרת-שוואה.

לכן, בחינת תפקודם, לחימתם והדקם של הטנק ויחידת-הטנקים במלחמה האחרונה אינו ננה תרגיל אקדמאיי-היפוטרי, אלא עניין שהי שיבותו אקטואלית וחיונית.

רוח הגיראדי

יפיות צה"ל? מן הטנקים שלו, עד הר 6 באוקטובר, עברו את גבולות ההיגיון המיקצועי, המיוסד על לקחי ההיסטוריה הצבאית, ממלחמת-העולם הראשונה ואילך.

אילו פעלו הסורים ביוס-הכיפורים כמו הצבא המצרי - היתה חטיבה 7 מושמדת

אילו עמד בגיראדי צבא ברמה אידוכפית - היה מחסל בנקל את הכוח החוקף

את המערך חזיתית, במקום הצפוי ביותר, הצו את שדות-המוקשים ונכנסו בכוונה ללב שטח-ההשמדה המתוכנן, שהיה מכוסה היטב באש תותחני-ט"ש ובריכוזים הראשיים של הארטילריה.